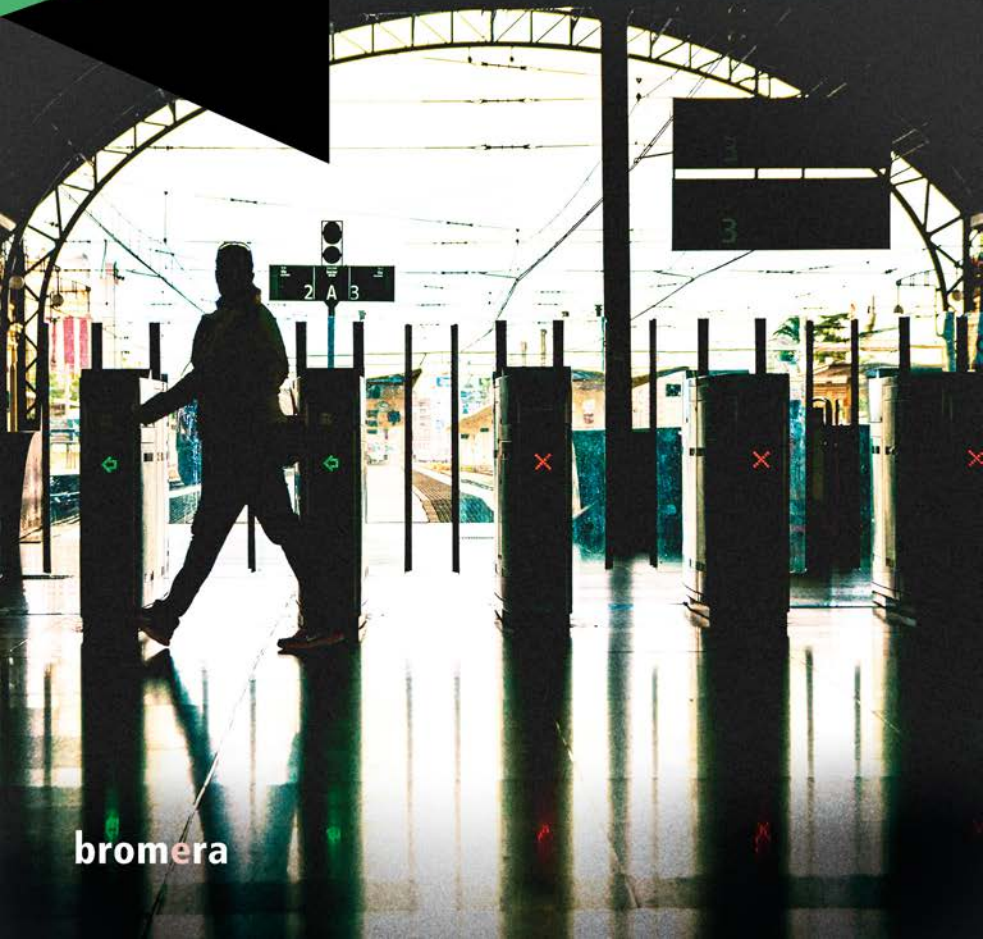

Deures per fer

JOANJO GARCIA

NIVELL
B2

bromera

Joan, a punt d'aterrar a l'aeroport de Manises, recordà cada gest, cada paraula, cada atenció de la senyora Engràcia. Les tres últimes vegades que havia tornat a València, en vore la ciutat des de la finestra de l'avió, havia pensat en ella; en aquella senyora madura que l'havia cuidat feia vint-i-cinc anys. En com, per exemple, li havia ensenyat a llegir.

—Esta lletra —s'imaginava com la senyora Engràcia assenyalava amb l'índex una lletra N ben grossa— és com si caminares per la serra de Corbera; puja, baixa

i torna a pujar. Veus? Puja, baixa i torna a pujar. I amb la A sona *na* –i el dit resseguia amunt i avall el recorregut de la lletra sobre el quadern–, *na* –repetia–, *na*.

Mentre la megafonia de l'avió dictava unes instruccions en anglés i alemany, Joan rescatà aquella escena que, després, s'havia repetit a cada lletra. Per cada símbol de l'abecedari, Engràcia havia triat una metàfora arrelada al paisatge. La lletra I era llarga i prima com el campanar de l'església del poble, de Corbera. La lletra X era com la creu que portava sant Vicent... Així, amb aquelles explicacions un pèl estrofolàries, s'havia educat.

–Naaaa, naaaa –li explicava la senyora Engràcia amb la seua veu dolça i la seua

pedagogia improvisada—. La *na* —li insistia— és molt important perquè si no la tinguérem no posseiríem paraules com ara *nas* i no podríem olorar les flors! —exclamava acaronant-li la punta del nas a Joan—. I què no podríem fer a la mar?

Joan feia memòria de com al braç d'Engràcia havia après a comprendre el món, a entendre les preguntes d'aquella dona senzilla que el cuidava mentre els pares treballaven. Ara, aquell univers de la infància perduda se li apareixia cada vegada que tornava a València.

—I què no podríem fer a la mar? —li reclamava Engràcia amb entusiasme.

Joan, aquell xiquet de quatre anys, tímid i malaltís que en els retrats familiars

fa cara de despistat, mirava embadalit com ella agitava els braços.

–No podríem na...

–Na... dar! –encertava el xiquet.

–Molt bé! –el felicitava mentre li alçava les mans en senyal de victòria i celebraven la perspicàcia amb uns aplaudiments ben forts i sonors.

–I els pescadors no podrien guardar els peixos en la na...?

Joan, mentre l'avió descendia, també tenia present que no sempre les preguntes d'Engràcia havien sigut senzilles.

–A vore, Joanet, pensa una miqueta, no podrien guardar els peixos en la na...?

I allà estava ell, preguntant-se on guardaven els peixos els pescadors. Ell, que

no havia anat a pescar amb el pare mai perquè sempre estava ocupat a l'oficina i arribava tan tard que no tenia temps més que per a dir-li si havia fet els deures i encara gràcies.

–On guarden els peixos els pescadors?

–No ho sé.

–En la nan...?

I ell, rasant-se el cap com si intentara fer-li cosquerelles al pensament i així endevinar la pregunta, posava el gest seriós.

–En la nansa, que és com una capsa...

–reia la senyora Engràcia–. Allà guarden els llobarros, les llisses, les mabres... –i dedicava la resta de la vesprada a ensenyar-li a diferenciar uns peixos d'altres.

Joan va agafar la motxilla, que era el seu únic equipatge, i se la carregà a l'esquena. A la cua per a baixar de l'avió es fixà en uns quants turistes que en diversos idiomes pronunciaven defectuosament el nom de València. Els va tindre una miqueta de llàstima i se'ls va imaginar en els dies posteriors menjant paella precuinada per a sopar en qualsevol terrassa i passejant pels carrers col·lapsats ara que venien les compres prèvies a les festes de Nadal.

En posar el primer peu a terra, va encendre el mòbil per vore si Sandra o els pares li havien enviat cap missatge. De seguida la llumeneta d'avisos del telèfon va començar a parpellejar. Tenia un bon grapat de notes per llegir.